

Kapitalvindingsskatten blokerer for flytninger, der er ønskelige både af hensyn til den enkeltes dispositionsfrihed og til samfundet.

En del af filosofien bag kapitalvindingsskatten er, at når der handles, generer det ikke så meget med skat, for på det tidspunkt er der jo penge på bordet. Det stemmer blot i mangfoldige tilfælde ikke med virkelighedens forhold. Den udbetaling, sælgeren kan få, sluges ofte af hans købesum til nyt hus, til flytteomkostninger, mæglerhonorar, sagførersalær, stempelpenge, ejerskifteafdrag og mange andre likviditetskrav, der melder sig netop i handelssituationen.

Dertil kommer, at den særlige indkomstskat opkræves efter komplicerede regler, som stadig forandres (se senest skattedepartementets cirkulære af 12. oktober 1981). En i forhold til provenuet stor arbejdskraft beslaglægges derfor – såvel i privat som i offentlig sektor – til samfundsnyttig spekulation over, hvad reglerne egentlig går ud på. Lovgivningsteknisk er kapitalvindingsskatten bebrejdsnødvendigt noget af det værste makværk, vi overhovedet har. Der er blevet lappet på den mere end en snes gange med det resultat, at lovtæksten

er volapyk – også for de fleste, der erhvervsmæssigt arbejder med skat på de offentlige kontorer eller i revisionsfirmaer, hos landbrugskonsulenter og på advokatkontor. Før lovfortolkningsakrobarterne overhovedet har fået de redskaber, hvori de skal udføre deres halsbrækkende paragraf-saltomortaler, må dygtige og omhyggelige regnskabsførere ned gennem årene have tilvejebragt det fornødne faktiske datamateriale vedrørende for eksempel udgiften til og datoen for forbedringsarbejder og meget andet. Det er en elendig lovgivningsmagt, som stiller krav af den art.

Over for den samfundsmæssige forurening ved opretholdelse af den særlige indkomstskat står provenumæssige nettovirkninger, som givetvis er negative (underskudsgivende) for det offentlige, bl. a. som følge af, at skatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse, og af, at fradragsretten for negativ indkomst i almindelig skattepligtig indkomst indebærer en betydelig provenuforskydning, der givetvis overstiger de forholdsvis beskedne bruttoprovenuer, som skatten indbringer.

Om disse størrelser er det seneste skøn givet af skatteministeren den 28. september 1981. Det er sålydende:

	1978 mill. kr.	1979 (skøn) mill. kr.	1980 (skøn) mill. kr.
1. Afståelse af goodwill.....	160	160	150
2. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet før 1. januar 1966	169	120	80
3. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet efter 1. januar 1966	41	30	20
4. Fast ejendom i øvrigt	162	170	160
5. Aktier m. v.	263	260	250
6. Driftsmidler og skibe	130	140	130
7. Bygninger m. v. (Genvundne afskrivninger).....	113	120	110
8. Anden særlig indkomst	87	90	100
(1-8) I alt	1.125	1.090	1.000

Ved at stække produktionen og dermed indkomstdannelsen virker kapitalvindingsskatten til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdsskabte indkomster. Kapitalvindingsskatten (hele den særlige indkomstskat) kan uden videre fjernes fra den ene dag til den anden. Hermed frigøres nemlig så store økonomiske kræfter, at det offentlige får overskud med det samme. Problemet om skattebelastning af arbejdsindkomster er et problem om afvikling af den almindelige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingsskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har dette spørgs-

mål noget med spekulantbetragtninger at gøre, da spekulanter og ejendomshandlere er under den almindelige indkomstskat i henhold til statsskatte-lovens § 5 a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. denne lovs § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en skat til gavn for ingen og til skade for alle. Kapitalvindingsskattens bevarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynede misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folkettinget kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget – endsige til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene